

اقدام فوری

پژوهشگر زندانی به مراقبت‌های پزشکی فوری نیاز دارد

احمدرضا جلالی، پژوهشگر ایرانی-سوئدی، به مراقبت‌های پزشکی و تخصصی فوری نیاز دارد که در زندان در دسترس نیست. پیش‌تر، مسئولان اعزام وی به بیمارستان را به بستن زنجیر و دستبند و پابند به او مشروط کرده بودند. این اقدام، بر اساس قوانین بین‌المللی، مصداق رفتار ترذیلی است. احمدرضا جلالی در پی برگزاری محاکمه‌ای به شدت ناعادلانه و با استناد به «اعترافات» که به گفته‌ی او زیر شکنجه گرفته شده بودند به اعدام محکوم شده است.

اقدام شما موثر است؛ به زبان و قلم خودتان نامه بنویسید و یا از متن زیر الگوبرداری کنید.

دادستان کل تهران، علی القاصی مهر
دفتر دادستانی
نیش میدان ۱۵ خرداد
تهران، ایران

جناب آقای علی القاصی مهر، دادستان محترم تهران،

احمدرضا جلالی، پزشک و پژوهشگر زندانی در زندان اوین تهران از دسترسی به مراقبت‌های پزشکی تخصصی و فوری‌ای که به آن نیاز ندارد محروم شده است. در سال گذشته، سه آزمایش خون جداگانه نشان داده که او به کمبود گلبول‌های سفید خون مبتلا شده است. به گفته‌ی پزشکی که اوایل زمستان ۱۳۹۷ وی را در زندان مورد معاینه قرار داده، پزشکان متخصص بیماری‌های خون و غدد باید در بیمارستانی بیرون از زندان به وضعیت او رسیدگی کنند. با این وجود، از آن زمان، مقام‌ها و مسئولان احمدرضا جلالی را برای دریافت مراقبت‌های پزشکی مورد نیاز به بیمارستان اعزام نکرده‌اند. او از زمان دستگیری‌اش در ۷ اردیبهشت ۱۳۹۵، بیست و چهار کیلوگرم وزن کم کرده و در حال حاضر وزن وی به پنجاه و یک کیلوگرم رسیده است.

در دو نوبت، آخرین بار در بهمن ۱۳۹۷، احمدرضا جلالی آماده‌ی اعزام به بیمارستانی در بیرون از زندان شده بود تا پزشک متخصصی او را مورد معاینه قرار دهد اما، در روز انتقال، به او گفته شد که انتقال‌اش مشروط به این است که با دستبند و پابند و در لباس مخصوص زندانیان به بیمارستان اعزام شود. احمدرضا جلالی به این شروط تحقیرآمیز اعتراض کرد و مسئولان نیز، در اقدامی تلافی‌جویانه، برنامه‌ی انتقال او به بیمارستان را لغو کردند. سازمان عفو بین‌الملل بر این باور است که مشروط کردن اعزام احمدرضا جلالی به بیمارستان توسط مسئولین با شرط بستن دستبند و پابند عملی غیرضروری و مغایر موازین قانونی بوده و به منظور تحقیر و تنبیه او اعمال شده است. چنین رفتاری ناقض اصل ممنوعیت مطلق برخورد‌های بیرحمانه، غیرانسانی و ترذیلی در چارچوب قوانین بین‌المللی است؛ مقامات ایرانی موظف‌اند که با زندانیان به شکل محترمانه و با رعایت شأن و حرمت ذاتی‌شان به عنوان انسان رفتار کنند.

احمدرضا جلالی، در آبان ۱۳۹۷، پس از دردهای شدید به بیمارستان منتقل شده و تحت عمل جراحی فتق قرار گرفت. بعد از عمل، مسئولان پاهای او را بدون هیچ دلیل و ضرورتی به تخت بیمارستان زنجیر کردند که موجب اضطراب روحی و همچنین ناراحتی جسمی او شد. کمتر از دو روز بعد، به رغم توصیه‌ی پزشکان مبنی بر این که احمدرضا جلالی باید مدت بیشتری در بیمارستان بستری باشد، مسئولان او را به زندان برگرداندند. در بهمن ۱۳۹۷، یکی از پزشکان زندان به احمدرضا جلالی گفته است که باید او را برای ادامه‌ی مداوا به بیمارستان ببرند، اما چنین اقدامی هنوز صورت نگرفته است.

این جانب مصرانه از شما می‌خواهم که بی‌درنگ به احمدرضا جلالی اجازه دهید که از مراقبت‌های پزشکی مورد نیاز خود برخوردار شود و به ممانعت از دسترسی به موقع به مراقبت‌های پزشکی مقتضی برای اعمال مجازات مضاعف خاتمه دهید. همچنین، از شما درخواست می‌کنم که مطابق با رای «کارگروه سازمان ملل در زمینه‌ی بازداشت‌های خودسرانه» احمدرضا جلالی را فوراً آزاد کرده و به علاوه، تضمین کنید که او از حق جبران خسارت برخوردار باشد.

با احترام

احمدرضا جلالی، پژوهشگر ایرانی-سوئدی مقیم سوئد، در جریان یک سفر کاری به ایران، در ۷ اردیبهشت ۱۳۹۵ دستگیر شد. او به مدت هفت ماه در زندان اوین تحت نظر مأموران وزارت اطلاعات بود. احمدرضا جلالی سه ماه در سلول انفرادی حبس بود و امکان دسترسی به وکیل را نداشت. او گفته است که، در این مدت، مورد شکنجه و سایر رفتارهای بیرحمانه، غیرانسانی و ترذیلی قرار گرفته تا به اتهام جاسوسی «اعتراف» کند. از جمله این شکنجه و بدرفتاری‌ها تهدید کردن او به اعدام و تهدید جان فرزندان‌اش بوده که در سوئد اقامت دارند و همچنین مادر سالخورده‌اش که در ایران زندگی می‌کند. احمدرضا جلالی گفته است که او را وادار کرده‌اند تا با خواندن اظهارنامه‌ای که از پیش توسط بازجویان او تهیه شده بود، در مقابل دوربین «اعتراف» کند. احمدرضا جلالی اتهاماتی را که به او وارد شده انکار می‌کند و می‌گوید که این اتهامات ساخته و پرداخته‌ی مقامات و مسئولان است.

به دنبال برگزاری محاکمه‌ای به شدت ناعادلانه، شعبه‌ی ۱۵ دادگاه انقلاب تهران در مهر ۱۳۹۵ احمدرضا جلالی را به اتهام «افساد فی الارض» به اعدام محکوم کرد. عفو بین‌الملل پیوسته اعلام کرده است که جرم «افساد فی الارض» به لحاظ شفافیت و صراحت فاقد شرایط لازم در قوانین جزایی بوده و ناقض اصل قانونی بودن جرایم و اصل قطعیت حقوقی است. احمدرضا جلالی، در نامه‌ای که در اوت ۲۰۱۷ از داخل زندان اوین فرستاده، گفته است که ادامه‌ی بازداشت او فقط به دلیل این بوده که حاضر نشده است از ارتباطات آکادمیک خود با نهادهای اروپایی به منظور جاسوسی برای ایران استفاده کند. در تاریخ ۱۸ آذر ۱۳۹۷، وکلای احمدرضا جلالی مطلع شدند که شعبه‌ی ۱ دیوان عالی کشور حکم اعدام او را در روندی شتاب‌زده تایید کرده است، بدون این که به آن‌ها فرصتی داده شود تا دفاعیات خود را از جانب احمدرضا جلالی ارائه کنند. در تاریخ ۲۶ آذر ۱۳۹۷، صدا و سیما‌ی ایران در برنامه‌ای با عنوان «تیشه بر ریشه» به پخش «اعترافات» احمدرضا جلالی اقدام کرد؛ در این برنامه، که موسیقی متن هیجان‌زایی داشت، «اعترافات» احمدرضا جلالی با تصویرسازی‌ها و بریده‌هایی از اخبار بین‌المللی تلفیق شده و صدایی روی این صحنه‌ها گذاشته شده بود که او را به عنوان «جاسوس» معرفی می‌کرد. با اخذ و پخش این «اعترافات» اجباری، مقام‌ها و مسئولان ایرانی با تضييع حقوق احمدرضا جلالی، «اصل برائت» (تا پیش از اثبات ارتکاب جرم) را در مورد او نقض کرده، و به علاوه او را از این حق محروم کرده‌اند که خود را اجباراً به ارتکاب جرمی متهم نکند. احمدرضا جلالی پس از پخش آن برنامه گفته است که این «اعترافات» در دوره‌ای ضبط شده بود که او در سلول انفرادی حبس بود و امکان دسترسی به وکیل نداشت. از آذر ۱۳۹۷ تا کنون، وکلای احمدرضا جلالی دست کم دو بار تقاضای اعاده دادرسی کرده‌اند؛ درخواست اول رد شده و تصمیم‌گیری درباره‌ی درخواست دوم، که در بهمن ماه ۱۳۹۷ ثبت شد، هنوز انجام نشده است.

در آذر ۱۳۹۷، «کارگروه سازمان ملل در زمینه‌ی بازداشت‌های خودسرانه» ایران را فراخواند که بی‌درنگ احمدرضا جلالی را آزاد کرده و حق او برای دادخواهی و جبران خسارت را تضمین کند زیرا که دستگیری او بدون حکم جلب صورت گرفته، تفهیم اتهام او ده ماه بعد از دستگیری‌اش صورت گرفته و «او عملاً از اعمال حق خود برای به چالش کشیدن اساس حقوقی و قانونی بازداشت‌اش محروم شده بود». این کارگروه به علاوه به این نتیجه رسید که حق احمدرضا جلالی برای برخورداری از یک محاکمه‌ی عادلانه چنان به شدت نقض شده است که تداوم سلب آزادی او مصداق برخورد خودسرانه و غیرقانونی است.

امتناع مقام‌ها و مسئولان از قرار دادن خدمات پزشکی در اختیار زندانیان می‌تواند از مصادیق شکنجه به شمار رود، اگر این محرومیت عامدانه باشد، موجب اعمال «درد و رنج شدید» شود و با اهدافی از قبیل تنبیه و مجازات، یا اجبار و ارعاب، یا گرفتن «اعتراف»، یا به هر دلیل دیگری بر پایه‌ی هرگونه تبعیض‌گذاری، انجام شود. برای کسب اطلاعات بیشتر در این زمینه، به گزارش عفو بین‌الملل با عنوان «[به گروگان گرفتن سلامت: محرومیت بیرحمانه زندانیان از درمان در زندان‌های ایران](#)» نگاه کنید.

استفاده از زبان‌های فارسی و انگلیسی برای نوشتن نامه به فرد مورد نظر مناسب است. همچنین شما می‌توانید به هر زبان دیگری که به آن مسلط هستید نامه خود را تهیه و ارسال نمایید.

لطفاً هرچه زودتر و حداکثر تا ۶ تیر ۱۳۹۷ (۲۷ ژوئن ۲۰۱۹) اقدام کنید.

متن «اقدام فوری» قبلی در لینک زیر موجود است:

<https://www.amnesty.org/en/documents/mde13/7353/2017/en/>